

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Výrokem ze dne 15. listopadu 1919 zabral bytový úřad v Trnovanech stěžovateli jeden sklep a část půdy v domě čp. 35/15 v Trnovanech a přikázal je Josefu Kaisrovi. Odpor proti rozhodnutí tomu podaný zamítl žalovaný úřad naříkaným rozhodnutím z důvodů první instance, a to — pokud ze spisů, v nichž ani naříkané rozhodnutí ani rozhodnutí první instance založeno není, vůbec souditi lze — z té příčiny, že stěžovatel má ještě jiný sklep a tak velké půdy že nepotřebuje, kdežto Josef Kaiser u svého bytu ani sklepa ani půdy nemá.

Stížnost do rozhodnutí tohoto podanou shledal nejvyšší správní soud důvodnou, neboť jak patrně, zabrán byl pouze sklep a půda, tudíž pouze příslušenství bytu. Samostatného zabrání pouhého příslušenství však ani nařízení ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. zák. a n., ani zákon ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. zák. a n. vůbec nezná. Nenalézá tudíž naříkané rozhodnutí opory v zákoně, pročež slušelo je již z tohoto důvodu zrušiti dle § 7 zákona o správním soudě jako nezákonné.

Č. 447.

Obecní správa (Čechy): I. * Dle zákona ze dne 29. května 1908 č. 35 z. z. a zákona ze dne 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n. nejsou samosprávné úřady povolány, aby rozhodovaly ve sporu o platnosti výpovědi obecního strážníka z obecní služby. — **II.** Výpověď daná obcí obecnímu strážníkovi jest pouhým prohlášením obce jako strany.

(Nález ze dne 11. června 1920 č. 5162.)

Věc: Ottoman Wiehl v Hýskově (adv. Dr. Václav Raboch z Beřouna) proti zemskému správnímu výboru v Praze o propuštění ze služeb obce Hýskova.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Usnesením obecního výboru obce Hýskova ze dne 10. ledna 1907 jmenován byl stěžovatel definitivním policejním strážníkem téže obce. Výměrem ze dne 1. dubna 1919 sděleno mu, že z usnesení správní komise obce Hýskova ze dne 29. března 1919 dává se mu čtvrtletní výpověď od 1. dubna do 30. června 1919 a sice — jak ve výměru uvedeno — proto, že vyšlo na jevo tolik důkazů svědčících proti němu, že nevykonával službu obecního strážníka, jak toho tato vyžaduje, a dopustil se různých přestupků při vykonávání této povinnosti a že tedy není možno z důvodů, které obyvatelstvo obce ve schůzi dne 23. března příkře odsoudilo, nadále ho obhajovati, ježto vůle a tlak lidu je silnější správní komise.

Odvolání, jež stěžovatel proti usnesení tomu podal, a v němž žádal, aby mu trestnost jeho skutků byla dříve dokázána a pak teprve aby mu dána byla výpověď, nevyhověl okresní výbor, odmítнув je výměrem ze dne 22. září 1919 č. 2568 pro nepříslušnost a odkázav stěžo-

vatele na pořad práva soukromého, neboť stěžovatel je jako obecní strážník obecním zřízencem a nikoli úředníkem dle zákona z 29. května 1908 č. 35 z. z. a zákona ze dne 23. července 1919 č. 443 sb. zák. a nař. a dlužno tudíž jeho služební poměr posuzovati se stanoviska soukromého práva, nikoli však pořadem instancí samosprávných.

Odvolání, v němž stěžovatel vytýkal, že nebyl zachován zákonný postup, poněvadž nebylo proti němu provedeno disciplinární řízení a tudíž výpověď je neplatnou, zamítl žalovaný úřad naříkaným rozhodnutím ze dne 11. února 1920 č. 450 s poukazem na správné odůvodnění rozhodnutí v odpor vzatého.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nejvyšší správní soud takto:

Nesporno jest, že stěžovatel nebyl obecním úředníkem, na nějž by se vztahovala ustanovení zákona z 29. května 1908 č. 35 z. z. a zákona ze dne 23. července 1919 č. 443 sb. zák. a n., nýbrž jako obecní strážník nalézá se k obci pouze ve služebním poměru soukromoprávním. Že pouze s tohoto hlediska právní poměr mezi stěžovatelem a obcí posuzovati dlužno, jest patrné z ustanovení § 44 zákona z r. 1908 č. 35 z. z. a z ustanovení § 44 zákona z r. 1919 č. 443 sb. zák. a nař. odpovídajících zákonnému stanovisku vyslovenému pak v § 24 zákona ze 17. prosince 1919 č. 16 sb. zák. a nař. z roku 1920. Potom však poměr ten patří výhradně před řádné soudy s vyloučením instančního pořadu samosprávného a výrok obce, jímž onen služební poměr byl vypovězen, není rozhodnutím neb opatřením úřadu, nýbrž pouhým prohlášením obce jako strany, jímž onen soukromoprávní poměr chce rozvázati. Stěžovatel sám uvádí, že v daném případě jde o to, zda daná výpověď jest po právu platna čili nic. Jde tudíž o to, zkoumati, zda obec jako strana právem rozvázala soukromoprávní poměr založený mezi ní a stěžovatelem, kteroužto otázku, jak uvedeno, náleží řešiti výhradně řádným soudům, nikoli však úřadům samosprávným. Má-li stěžovatel za to, že výpověď mohla mu býti dána pouze po předchozím řízení disciplinárním a že tedy jde pouze o otázku, zda obec zachovala předepsaný zákonný postup a tudíž o otázku formelní platnosti usnesení správní komise, nelze těmto jeho vývodům přiznati důvodnost, neboť řešení otázky, zda obec bez disciplinárního řízení k výpovědi byla oprávněna a zda tudíž bez řízení toho onen soukromoprávní poměr mohla rozvázati, jest otázkou meritorní, nehledí-li se ani k tomu, že z ustanovení § 53 ob. zř., o něž stěžovatel názor svůj opírá, nelze ještě nikterak dovozovati, že by předchozí zavedení disciplinárního řízení bylo zákonem předepsáno, neboť z oprávnění obecního představeného, vykonávati disciplinární moc nad obecními zřízenci, nelze souditi, že by zavedení disciplinárního řízení bylo obligatorně předepsáno jako formální podmínka předcházející usnesení obecního výboru o zrušení poměru služebního.

Jestliže pak žalovaný úřad rozhodnutím svým schválil postup okresního výboru, odepřevšího přezkoumání výroku obecní správní komise jako strany v soukromoprávním poměru pro svoji nepřislušnost, neodporuje jeho rozhodnutí nikterak zákonu, pročež slušelo stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.